

Ráno bylo všechno jinak. Nad námi se stahovala temná mračna a vál studený vítr. Ovce byly neklidné a Áron měl co dělat, aby je udržel pohromadě.

Všechno jsem si rychle sbalil a Manuel dal povel k odchodu. Sotva jsme udělali první krok, strhl se prudký déšť. Manuel se starostlivě podíval na oblohu a začal pospíchat. Vzal jsem Tima na ramena a snažil jsem se udržet krok se stádem.

Bylo k poledni, když jsme došli k jedné horské vesnici. Stále pršelo a my byli mokří od hlavy až k patě. Je tady nějaké místo, kde bychom se mohli schovat? Třásl jsem se zimou a zamířil k jednomu stavení. Tady by to možná šlo, ale co to je? Na prahu, přímo ve dveřích, se rozvaloval VŮL!

Chtěl jsem jít dovnitř, ale on ne a ne se pohnout. Dostal jsem zlost. Už jsem se chtěl po tom líném zvířeti ohnat a odstrčit ho, ale na poslední chvíli jsem se zarazil. Ten hloupý vůl se totiž moudře díval! A nedíval se ani na Manuela, ani na ovce, ani na psa, ale NA MĚ!

Díval se vytrvale a já, místo abych ho odstrčil, jsem ho pohladil po čele. On se pak klidně zvedl, uvolnil nám cestu a lehl si do zadní části místnosti.

„Ty toho volka znáš?“ zeptal se mě Manuel.

„Ne. Jak jsi na to přišel?“ řekl jsem.

„Tak to je divné,“ podotkl Manuel, „protože já ho znám a vím, že ještě nikdy nikoho dovnitř nepustil.“ Posadil jsem se a vyzul jsem si mokré sandály.

„Možná přece jen zvířatům rozumíš víc, než jsem si myslel.“ pochválil mě Manuel a pokračoval.

„Když se Ježíš narodil, byl u toho totiž také vůl. Ale nejprve se najíme a napijeme.“

Raději bych si to vyprávění poslechl hned, ale už jsem věděl, že Manuel se nedá jen tak přemluvit.

Měli jsme výbornou čočkovou polévku!